

NA DIE ENE NACHT!

Jolanda Beense

NA DIE ENE NACHT!

Self-Publish Uitgeverij: Bookmundo / Mijnbestseller.nl

Oorspronkelijke titel: SOS!

Huidige titel: Na die ene Nacht!

Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense

ISBN: 9789403758428

©2025 / Jolanda Beense

Druk 2/2025 Mijn bestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Preview

» Maria Vinken «

Als een opgejaagd dier rent Maria haar vrijstaande woning binnen. ‘Als-jeblijft, geen vragen stellen,’ roept ze en ze kijkt de twee zwartharige en in zwart geklede gothic meisjes in de huiskamer dwingend aan, ‘maar luister goed. Ga allebei als de bliksem wat spullen inpakken. Alleen het hoognodige en haal Joeri uit zijn bedje. We worden over tien minuten opgehaald. Uitleg volgt later.’

Dian en Elayna wisselen bezorgd een blik met elkaar, om vervolgens snel op te staan, naar hun slaapkamers te rennen en hun tassen te pakken.

Dian komt als eerste terug in de donker gemaakte huiskamer. Even later volgt Elayna met de in zijn oogjes wrijvende Joeri in haar armen. Maria heeft alle lampen uitgedraaid. Het enige zwakke licht dat nog schijnt, komt van een klein zaklampje.

Onrustig begint Maria de kamer op en neer te lopen. Om de haverklap loopt ze naar het raam, waar ze voorzichtig het zwarte gordijn een klein stukje opzij schuift, om het vervolgens weer te laten vallen. Met een gefronst voorhoofd kijkt ze op haar horloge. Wat kunnen tien minuten toch lang duren.

Precies op het moment dat de tien minuten eindelijk voorbij zijn, knerpen de banden van een auto op het grind van de oprijlaan van Maria’s huis.

Maria loopt naar de voordeur en kijkt uiterst voorzichtig om het hoekje. Er staat een donkere Mercedes op het pad te ronken, zonder dat hij zijn lichten aan heeft. De chauffeur knippert de koplampen van zijn auto even aan en snel weer uit. Dat is voor Maria een teken dat de kust veilig is. Snel gaat ze de meisjes en Joeri halen. Met z’n allen rennen ze naar de auto, gooien hun tassen in de kofferbak en stappen in. Ze zitten nog maar net in de gordels of de auto gaat er vliegensvlug vandoor.

De chauffeur scheurt afwisselend over snelwegen en provinciale wegen. Na ruim twee uur komen ze bij een afgelegen huis aan. Maria stapt uit en haalt haar tas uit de achterbak. Elayna en Dian volgen haar voorbeeld. De chauffeur keert zijn auto en rijdt snel weer weg. Op hetzelfde moment gaat de voordeur van het huis open. Er verschijnt een man in de deuropening. Een man die ze kennen. Het is de man van de ID-kaarten.

De man van de ID-kaarten wenkt hen haastig naar binnen. Hij brengt ze naar

een ouderwets ingerichte huiskamer, die slechts verlicht wordt door een schemerlampje.

Elayna en Dian gaan met Joeri en de man van de ID-kaarten aan een donkerhouten eettafel zitten. Maria is te gespannen om te gaan zitten. Steeds maar weer loopt ze naar het raam, bang dat er ieder moment iemand verschijnt.

‘Maria, wat is er toch met je aan de hand?’ vraagt Dian bezorgd. ‘Zo kennen we je helemaal niet. Normaal gesproken ben je een zelfverzekerde vrouw, die de kaas niet van haar brood laat eten.’

Maria kijkt Dian en Elayna vertwijfeld aan. Daarna spreekt ze de meisjes ernstig toe. ‘Luister goed, en schrik niet. Ik zit in de drugshandel.’

Elayna slaat meteen een hand voor haar mond. ‘In de drugshandel?’

‘In de drugshandel, ja. Ik heb geprobeerd jullie erbuiten te houden, maar er is iets gebeurd, waardoor ik genoodzaakt ben jullie het een en ander uit te leggen. Ik doe opdrachten uit naam van de grootste drugsbende van België. Deze bende is extreem gevaarlijk en schuwen geen geweld. Als een deal mislukt of als iemand de boel verlinkt, leggen de leiders alle betrokken mensen van de betreffende deal om. Ze komen net zo lang achter je aan tot ze je te pakken hebben gekregen. En dan... paf! Zonder pardon.’ Terwijl ze dat zegt, houdt Maria haar hand in de vorm van een pistool tegen haar hoofd en de meisjes huiveren.

Maria haalt haar arm weer naar beneden en vervolgt haar verhaal. ‘Vandaag is er een zeer belangrijke deal fout gegaan. We zijn verlinkt door iemand uit mijn eigen groep. Toen ik een pakket met drugs op de afgesproken plek wilde afleveren, wemelde het daar van de politie. Natuurlijk ben ik snel weggereden; mijn mededealers werden wel opgepakt. Zij zullen ondervraagd worden, dus het zal niet lang duren voor mijn naam valt en de politie achter mij aan komt.’

‘Moet je dan de gevangenis in?’ vraagt Elayna.

‘Als de politie mij te pakken krijgt, ga ik voor jaren de bak in, maar dat is nog niet eens het ergste. Wat vele malen erger is, is dat ik vroeg of laat de leiders van de drugsbende achter mij aankrijg.

Dian knikt bedremmeld. ‘Vandaar dat je halsoverkop van huis moest vluchten. Je bent je leven niet meer zeker.’

‘Dat is één ding wat zeker is, maar er is nog een andere reden waarom de leiders achter mij aan komen. Omdat ik de drugs niet meer af heb kunnen geven, zullen ze denken dat ik het nog in mijn bezit heb. Ze zullen niet rusten voor ze dat terug hebben. Nu heb ik dat pakket expres achtergelaten in mijn huis, in de hoop dat de leiders het daar zullen vinden en mij verder met rust gaan laten. Maar ik ben bang dat dit ijdele hoop is, ze hebben nog nooit een uitzondering gemaakt.’

‘Wat zijn nu de gevolgen van dit alles, Maria?’ vraagt Dian.

‘Nooit van mijn leven kan ik terugkeren naar mijn huis in Bredene. Ik zal van uiterlijk en identiteit moeten veranderen, wil ik nog een enigszins veilig leven hebben. Helaas is dat lang niet voldoende. Zodra mijn nieuwe identiteitskaart klaar is, vertrek ik uit België en zal ik voorgoed verdwijnen.’

‘En wij?’ dringt Dian aan. ‘Moeten Elayna en ik terugkeren naar Nederland nu je uit België vertrekt?’

Maria schudt spijtig met haar hoofd. ‘Laat ik beginnen met het feit dat de leiders van de drugsbende echt alles over mij weten, dus ook dat jullie in mijn leven zijn gekomen. Als ze mij niet kunnen vinden, gaan ze achter jullie aan om informatie over mij te krijgen.’

Dian trekt wit weg. ‘Wat betekent dat voor Elayna, Joeri en mij?’

‘Dat betekent dat jullie ook niet meer veilig zijn.’

Elayna en Dian wisselen geschrokken een blik met elkaar.

‘En nu?’ vraagt Elayna, terwijl ze zenuwachtig aan haar lange zwarte haar met paarse highlights plukt.

‘Tja, bij mislukte deals zijn er al heel wat families door de leiders omgebracht. En hoezeer het mij ook spijt dat ik jullie in deze situatie heb gebracht, jullie zullen voor jullie eigen bestwil met mij mee moeten komen. Om net als ik voor altijd te verdwijnen. Er zal ook nooit meer een weg terug zijn.’

‘Nooit meer?’ stamelt Dian, en de tranen springen in haar ogen. ‘Nee, Maria, alsjeblieft, dit kun je ons niet aandoen. Mijn ouders zullen voor altijd in het onwetende blijven over onze verblijfplaats. Daardoor kan ik het nooit meer goed maken met ze.’

‘En Joeri dan?’ doet ook Elayna een duit in het zakje. ‘Als wij voorgoed moeten verdwijnen, zal hij nooit kennis kunnen maken met zijn vader.’

Voor hun veiligheid moet Maria streng tegen ze zijn. ‘Er mag nooit meer contact opgenomen worden met iemand uit jullie oude leven. Nooit! Eén moment van zwakte en je brengt niet alleen jezelf in gevaar, maar ook ons of zelfs degene met wie je contact hebt gehad. Begrijpen jullie dat?’

» Dian Vinken «

De afschuwelijke waarheid van het woordje ‘nooit’ dringt tot me door. Nooit van mijn leven zal ik mijn ouders en broertjes nog zien. Nooit zal ik mijn lieve en knappe Richard weer in mijn armen kunnen sluiten. Er mag ook nooit meer contact met hen opgenomen worden. Mijn onderlip begint te trillen en niet veel later barst ik in snikken uit.

» Elayna Vinken «

Ook ik kan mijn tranen niet bedwingen. Vertwijfeld sla ik mijn handen voor

mijn gezicht en wieg heen en weer. Het leven van Dian, Joeri en mij is in één klap veranderd in een nachtmerrie en dat is mijn schuld. Waarom had ik niet beter naar de waarschuwingen van mijn ouders geluisterd? Waarom had ik me over laten halen om toch naar de discotheek te gaan? Ik had daar helemaal niet mogen zijn van mijn ouders...

DEEL 1.

1.

» Eva de Jonghe «

‘Naar de discotheek?’ roept mijn moeder, alsof het een vies woord is. ‘O nee, geen sprake van. Nette meisjes zoals jij horen niet in discotheken. De meisjes die daar wel komen zijn losbollen. Zoek dus maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

Inwendig zuchtend leun ik tegen de deurpost van de keuken, friemelend aan de puntjes van mijn lange goudblonde vlecht. Heel mijn leven ga ik al gebukt onder de strikte regels van mijn veel te strenge, en ook nog eens strenggelovige ouders. De kleding die ik aan mag, de manier waarop ik mijn haar draag, de tijdstippen dat ik moet bidden, mijn omgang met vriendinnen, de plekken waar ik wel en niet mag komen, alles wordt door hen bepaald.

Twee jaar geleden had ik al een duidelijke nee gehoord op mijn vraag of ik mocht uitgaan.

‘Daar komt niets van in,’ had mijn moeder met een afkeurende blik gezegd. ‘Je bent nog maar zestien jaar. Kom maar terug als je achttien bent, dan praten we verder.’

Vandaag ben ik achttien geworden. De leeftijd waarin ik mijn eigen regels zou mogen bepalen, toch? Nou, niet in huize de Jonghe.

‘Mijn vriendinnen mogen anders wel naar de discotheek,’ probeer ik nog.

Mijn moeder droogt haar handen af aan haar gebloemde schort, draait het gas laag van het fornuis en keert zich naar me toe. ‘Daar hebben je vader en ik niets mee te maken, Eva. Jij bent een geschenk van God en wij moeten je beschermen tegen al het kwade dat je tegen zou kunnen komen. Er wordt ontzettend veel alcohol gedronken in dat soort gelegenheden en je vader en ik willen niet dat je daarmee in aanraking komt. Bovendien loopt daar alleen maar gespuis rond.’

‘Zal me heus wel netjes gedragen, hoor,’ mompel ik, terwijl ik staar naar een klein gaatje in de zwarte kous van mijn linkervoet.

‘Hoe kunnen wij daarop vertrouwen, als je met meisjes met een vrije opvoeding omgaat, zoals bijvoorbeeld Anna.’

Ongemerkt rol ik met mijn ogen. Anna is mijn allerbeste vriendin, toch heeft mijn moeder altijd kritiek op haar. Alleen maar vanwege het verschil in opvoeding en geloof.

Acht jaar lang waren Anna en ik elkaars buurmeisje geweest in het streng-

gelovige dorpje Egelanderveen. Vanwege het verschil in geloof wilden mijn ouders geen contact met de in hun ogen veel te modern geklede ouders van Anna. Het bleef bij een beleefde hallo als ze elkaar tegenkwamen, soms een klein praatje, meer ook niet. Voor kinderen had mijn moeder een zwak en Anna was wel altijd welkom bij ons thuis geweest. Tenminste, toen zij nog klein was, want hoe ouder Anna werd, hoe meer haar vrije opvoeding merkbaar en zichtbaar werd. Dat werd mijn moeder uiteindelijk een doorn in het oog. En o, wat was ze blij, toen Anna met haar ouders naar een groter huis in het vier kilometer verderop gelegen dorp Berenwoude verhuisde, omdat er twee broertjes op komst waren. Zelf was ik er wekenlang kapot van, zo bang was ik dat ik Anna nooit meer zou zien. Gelukkig bleef Anna mij trouw.

‘Van alle kinderen in onze straat was jij de enige die met mij wilde spelen,’ had ze gezegd, ‘en ook al heb ik nu nieuwe vriendinnen, jij blijft voor altijd mijn hartsvriendin.’ Ze meende het en in de loop der jaren was onze vriendschap alsmaar hechter geworden.

Tot groot ongenoegen van mijn moeder. ‘Ik krijg steeds meer het gevoel dat Anna een slechte invloed op je heeft. Het zou me niets verbazen als dat idee van de discotheek bij haar vandaan komt. Door Anna krijg je verkeerde gedachten en trek je ons geloof in twijfel.’

‘Dat is niet waar,’ werp ik er fel tegenin, ‘vraag me alleen af waarom ik nooit iets mag van jullie. Alsof ik nog een klein kind ben.’

Van schrik slaat mijn moeder haar hand tegen haar borst. ‘Evaline! Die brutaliteit is een zware zonde.’ En heen en weer zwaaiend met haar wijsvinger steekt ze een preek af over de tien geboden van God en welke straf erop staat als ik mij daar niet aan hou. ‘Ga naar je kamer om af te koelen, en waag het niet om nog eens zo te spreken, anders mag je vanavond helemaal niet meer uit.’

Met gloeiende wangen draai ik me om en vlucht de trap op naar mijn vrolijk gekleurde slaapkamer, waarin ik duidelijk laat zien dat roze mijn lievelingskleur is. Daar laat ik me met een diepe zucht op mijn bed vallen. Mijn moeder is zó bekrompen. Zelfs op mijn verjaardag weet ze nog mijn dag te verpesten. Ertegenin gaan heeft totaal geen zin, mijn moeders regels zijn nou eenmaal wet en als ik het wel doe, ben ik brutaal.

Hoofdschuddend slaak ik nogmaals een paar zuchten. Bij het opstaan had ik me nog zo blij gevoeld over het uitgaan. Een mooier verjaardagscadeau had je mij niet kunnen geven op deze zonnige zaterdag, midden in de maand mei. En omdat mijn ouders nooit verjaardagsfeestjes geven had ik kunnen gaan en staan waar ik maar wilde. Helaas had ik dat verkeerd gedacht. Anna gaat dit vast niet leuk vinden.

Met een somber gevoel pak ik mijn mobiel onder mijn kussen vandaan en bel Anna. ‘Ik mag niet,’ zeg ik timide en ik vertel over de argumenten van mijn moeder.

‘Tjee, wat een onzin, zeg,’ roept Anna verontwaardigd. ‘Je moeder mag wel wat meer vertrouwen in je hebben. Ja, er wordt alcohol gedronken in discotheken, dat betekent toch niet dat jij dat dan ook gaat doen?’

‘Dat is wat ik ook al tegen mijn moeder zei.’

Anna zucht luid. ‘Ze moet eens leren je wat meer los te laten. Haar denk- wijzen zijn verschrikkelijk ouderwets. Bovendien brengt ze onze plannen in de war.’

Een paar maanden geleden hadden Anna en ik besloten om naar de disco- theek in het verderop gelegen stadje Aldere te gaan, zodra ik achttien jaar was geworden. Deze discotheek is vrij nieuw en we hadden er goede berichten over gehoord en gelezen. De discotheek heeft een grote dansvloer en er wordt goede muziek gedraaid. Plus dat er elke zaterdag een andere DJ aanwezig is, ieder met zijn eigen muziekstijl. Veelbelovend dus, maar onbereikbaar ge- worden voor mij.

‘Tenzij... je durft te liegen tegen jouw moeder,’ stelt Anna voor.

‘Liegen?’ stamel ik verbijsterd.

‘Ja, liegen. Zeg je gewoon dat we naar de bioscoop gaan en dat mijn vader ons wegbrengt en weer ophaalt. En als je dan toch bezig bent: vraag dan gelijk of je bij mij mag logeren, omdat het wat aan de late kant kan worden. Mijn ouders zijn dan toch niet thuis; ze gaan met mijn broertjes mee naar Brabant voor een of andere duf voetbaltoernooi.’

2.

» Eva de Jonghe «

Al fronsend denk ik diep na. Liegen is een grote zonde, daarom heb ik dat nog nooit gedaan. Nu ik toch geen vrijheid heb om naar de discotheek te gaan, kan ik het best eens proberen. Het is alleen makkelijker gezegd dan gedaan. Ik pluk meer dan ooit aan mijn vlecht als ik mijn moeder vertel over de zogenaamd gewijzigde plannen. Zo bang ben ik dat mijn moeder door de leugen heen prikt, want ik weet maar al te goed wat de consequenties zijn. Ik zal minstens een week naar mijn kamer verbannen worden met alleen water en brood. Plus dat ik driemaal per dag zware preken te horen krijg. Tenminste, daar dreigen mijn ouders altijd mee, wanneer ik het ooit in mijn hoofd haal om tegen hun regels in te gaan.

Tot mijn grote verbazing gelooft mijn moeder mij en geeft haar toestemming. Ze heeft nog wel een bedenking over het logeren. ‘Hoezo logeren? Je kunt toch na de film direct naar huis komen?’

‘Eh, ja, dat kan,’ stotter ik, ‘alleen begint de film pas om tien uur. Als ik laat thuiskom, maak ik papa misschien wakker. Dat gaat hij niet leuk vinden.’

‘Daar heb je wel een punt. Je vader kan er altijd slecht tegen wanneer hij uit zijn slaap wordt gehaald. Maar hoe laat noem jij laat? Na middernacht is het zondag en hoor je thuis te zijn. Hoe weet ik dat je dat bent?’

‘Door het te beloven,’ antwoord ik zonder te blikken en te blozen. ‘De film is rond half twaalf afgelopen en de rit van Aldere terug naar Berenwoude duurt met de auto nog geen kwartier.’

‘Goed, vooruit dan. Je mag bij Anna logeren, en ik vertrouw erop dat jij je aan je woord houdt. Wel verwacht ik dat je morgen gewoon op tijd in de kerk zit, anders gebeurt het nooit meer.’

‘Wauw, niet te geloven,’ roept Anna, nadat ik haar teruggebeld had om te vertellen dat ik toch uit mag gaan. ‘Het is je gelukt!’

‘Ja, hè?’ roep ik terug. ‘Ben er zelf nog helemaal verbaasd over.’

‘Ik nog het meest. Ik had niet verwacht dat je daadwerkelijk zou gaan liegen. Je bent nooit eerder tegen de regels van jouw ouders ingegaan.’

‘Het was ook niet makkelijk.’

‘Dat geloof ik graag. Nou, Eva, dit wordt jouw dag. Kom zo snel mogelijk naar mij toe, want je moet jouw eigen cadeautje passen.’

‘Mijn eigen cadeautje passen?’ stamel ik.

‘Ja, we gaan shoppen voor uitgaanskleding en jouw allereerste spijkerbroek krijg je van mij.’

Tegen enen vertrekken Anna en ik met de bus naar Katzendoorn. Het is ongewoon warm voor de tijd van het jaar, daarom is het ook niet druk in de brede winkelstraat. De mensen wapperen met folders of zoeken de schaduw op, maar Anna en ik trekken ons niets van de hitte aan. We struinen op ons gemak de vele winkels af, op zoek naar de juiste spijkerbroek. Op het laatst gaan we een groot warenhuis binnen.

Voor Anna is het nooit moeilijk kiezen. Ze is modebewust, weet altijd precies wat ze wil, en met haar lange hoogblonde haren, haar lengte van één meter vijfenzeventig en haar slanke postuur staat alles wat ze draagt haar goed. Ze vindt al gauw een spijkerbroek die mooi om haar heupen zit.

Daarentegen voel ik me steeds meer bezwaard. ‘Anna, weet niet of ik het nou wel moet doen. Liegen tegen mijn moeder is nog tot daaraantoe, maar mijn geloof vereist nou eenmaal bepaalde kledingvoorschriften.’

‘Eva, kom op,’ roept Anna, terwijl ze naar mijn kleding wijst. ‘In die onmodieuze rokken en hooggesloten truitjes kan je echt niet naar de discotheek gaan, hoor.’

‘Mijn ouders zullen het niet tolereren als ik ineens met die spijkerbroek thuiskom.’

Anna haalt haar schouders op. ‘Bewaar je hem toch bij mij thuis? Dan komen ze er ook niet achter.’

‘Oké, als we het zo kunnen doen, doe ik het. Alleen ben ik een stuk kleiner dan jij. Die broek zal mij heel anders staan.’

Anna rolt met haar ogen en duwt me naar de pashokjes. ‘Pas hem nou maar eerst aan, zeurpietje, we schelen maar vijf centimeter.’

Aarzelend neem ik de spijkerbroek van Anna over en ga een pashokje in, waar ik op een stoel ga zitten om me in die broek te wurmen.

‘Ik zoek ondertussen nog even naar een bijpassende blouse,’ hoor ik Anna achter het gordijn zeggen. Op het moment dat ik de broek eindelijk aanheb, hoor ik de stem van Anna alweer. ‘Eva, heb je die broek nou al aan?’

Onzeker schuif ik de gordijnen van het pashokje opzij, maar met opgetrokken schouders blijf ik staan waar ik sta.

Anna trekt me naar buiten en laat haar blik speurend over mij heengaan. ‘Zo, hé, die broek staat je fantastisch.’

‘Mmmm, als jij het zegt,’ zeg ik timide.

‘Is er een probleem dan?’

‘Kijk dan,’ zeg ik, wijzend naar mijn voeten. ‘De pijpjes komen helemaal tot op de grond.’

‘Is dat alles?’ grinnikt Anna. Ze knielt en slaat de pijpjes van mijn spijkerbroek twee keer smal om. ‘Ziezo, probleem verholpen, en zo lijkt jouw broek net iets anders dan de mijne. Ben je nu wel tevreden?’

Met een kritische blik bekijk ik mezelf nog een keer in de spiegel. ‘Ja, zo wil ik hem wel.’

‘Goed zo. En als je dit erbij koopt, is het plaatje helemaal compleet.’ Anna houdt me een zachtroze blouse voor. ‘Dan neem ik de witblauwe.’

Nadat Anna en ik ook nog bijpassende schoenen hadden uitgezocht, rekenen we alles af bij de kassa. Buiten in de hitte trakteren we onszelf nog op een ijsje en gaan daarna naar huis.

3.

» Anna van de Meren «

Op mijn slaapkamer halen we onze nieuwe kleding uit de tassen, knippen de prijskaartjes eraf en trekken het aan

‘Goh, je ziet er zoveel leuker uit in die broek,’ zeg ik, nadat ik Eva van top tot teen bekeken heb. ‘Jammer dat je er niet altijd zo bij kunt lopen. Maar Eva, vandaag is, zoals ik al eerder zei, jouw dag. Jouw ouders kunnen die niet meer van je afpakken.’

Peinzend neem ik de goudblonde vlecht van Eva in mijn handen en laat hem door mijn vingers glijden. ‘Er ontbreekt echter nog een ding. Bij jouw nieuwe kleding hoort natuurlijk ook een andere haarstijl. Vind je het daarom goed, als ik jouw haar in een leuk model breng?’

‘Eh... jawel,’ antwoordt Eva aarzelend, ‘als je het maar niet knipt. Mijn moeder zal door het lint gaan, wanneer ik ineens met kortere haren thuiskom.’

‘Wees maar niet bang,’ stel ik haar gerust. ‘Er komt geen schaar aan te pas.’ Voor het tweede jaar op rij zit ik op mijn kappersopleiding en ik had meerdere malen aan Eva gevraagd of ze een keer model wilde staan. Helaas had haar moeder iedere keer nee gezegd. Al vanaf dat Eva acht jaar was, had zij het lange haar van haar dochter strak naar achteren in een vlecht gebonden. ‘Nette meisjes lopen niet te koop met losse haren!’ had zij als argument gegeven en om het goede voorbeeld te geven, droeg en draagt zij haar eigen lange donkerblonde haren altijd in een lage strakke knot.

Ook Eva heeft haar haar nooit meer anders gedragen dan in een vlecht. Nu ga ik daar eindelijk verandering in brengen. Al is het alleen maar voor in de discotheek en een beetje aarzelend nog gaat Eva op de stoel zitten die vlak voor mijn kaptafel staat.

‘O, néé. Je mag pas kijken, wanneer ik helemaal klaar ben,’ roep ik. Ik dek de spiegel af met een handdoek en ga aan de slag. Met mijn vingers haal ik de vlecht uit elkaar en borstel het haar van Eva net zo lang tot alle knopen eruit zijn. Vervolgens zorg ik er met een krultang voor dat het haar nog meer gaat krullen dan het al doet. Aansluitend steek ik het haar lichtjes op met spelden en haarlint, waarbij ik een klein gedeelte nog losjes op Eva’s rug laat hangen. Daarna pak ik mijn nieuwe make-updoos erbij en maak Eva subtiel op met zachte pasteltinten, die goed bij haar roze blouse en groenblauwe ogen passen.

Enmaal klaar bekijk ik het resultaat van mijn werk met een kritische blik

en ik ben even sprakeloos. Eva bezit een klassieke schoonheid, die ik nooit eerder bij haar gezien heb.

‘Anna, waarom zeg je nu niets?’ vraagt Eva argwanend. ‘Ik zie er toch niet uit als een clown, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ grinnik ik. ‘Je bent gewoon supermooi. Kijk maar.’ Met een zwaai haal ik de handdoek van de spiegel af.

Eva slaat haar hand voor haar mond. Terwijl ze langzaam opstaat van haar stoel, kijkt ze met grote ogen in de spiegel. ‘Tjee, Anna, ik herken me zelf amper nog,’ fluistert ze.

Terwijl Eva zichzelf van alle kanten bekijkt, maak ik snel en handig mijn eigen lange hoogblonde haren op, en in dezelfde stijl die ik Eva heb gegeven. Nadat ik ook make-up heb aangebracht, ben ik eindelijk tevreden. Ik pak mijn mobiel, maak een foto van ons samen en plaats hem op Facebook.

‘Nee, niet doen!’ roept Eva vol schrik. ‘Stel dat mijn moeder de foto ziet? Dan kan ik het wel vergeten om ooit nog uit te mogen.’

‘Hé, niet bang zijn,’ zeg ik en ik sla geruststellend een arm om haar heen. ‘Jouw moeder kennende zit ze vast niet op social media.’

Voor Eva de kans krijgt om hierop te reageren, blijft mijn mobiel. Er zijn verschillende berichten onder mijn foto verschenen. Vrienden van mij, die Eva nog niet zo goed kennen, vragen zich af wie dat mooie meisje is dat naast mij op de foto staat.

Als jullie willen weten wie zij is, kom dan vanavond naar de discotheek in Aldere. Daar kun je haar ontmoeten, schrijf ik als antwoord terug en ik voeg er een gekke smiley aan toe.

‘Ze zullen versteld staan als ze zien dat jij het bent,’ grinnik ik en ik klap mijn mobiel dicht. ‘En Eva, wen maar aan al die complimenten,’ zeg ik, als ik Eva er ongemakkelijk bij zie staan, ‘ik weet zeker dat je vanavond de jongens van je af moet slaan.’

» Eva de Jonghe «

Anna en ik gaan naar beneden om het eten klaar te maken. We komen in een modern ingerichte, maar stille huiskamer. O, ja, de ouders en broertjes van Anna zijn niet thuis, zeg ik in gedachten. Nou, als mijn moeder had geweten dat Anna en ik alleen thuis zouden zijn in de nacht, had ze vast haar toestemming niet gegeven voor het logeren.

Het is bedrukkend warm in de huiskamer. Anna doet snel de schuifpui open. ‘Hopelijk wordt het dan wat koeler hier.’ Ze pakt me bij mijn arm en neemt me mee naar de keuken. ‘Zeg maar waar je trek in hebt.’

‘Pizza,’ roep ik uit de grond van mijn hart. ‘Wij eten dat nooit thuis.’

Terwijl de geur van onze pizza's de kamer vult, hoor ik plotseling het gerommel van naderend onheil. Dat kon ook niet uitblijven na die extreme hitte van overdag. Anna doet gauw een lamp aan in de snel donker wordende huiskamer. Daarna rent ze naar de schuifpui om hem te sluiten.

Bezorgd ga ik naast haar staan en kijk naar buiten. De hele dag had er nog geen zuchtje wind gestaan, nu waait het als een gek en de regen stort met bakken uit de hemel. Al gauw flits de ene bliksemschicht na de ander door de grauwe lucht, wat meteen gevolgd wordt door enorme donderklappen.

Mijn hart gaat sneller bonken en ik krijg een slecht voorgevoel over deze avond. 'Ga daar echt niet doorheen fietsen, hoor,' zeg ik met een benauwde stem. 'Misschien moeten we ons avondje uit toch maar uitstellen.'

'Ben je gek!' roept Anna. 'Hier hebben we weken, nee, wat zeg ik, maanden naar uitgekeken. Dat laten we ons echt niet meer afpakken.' Ze kijkt op haar mobiel. 'Zie, volgens Buienradar stopt het over een uur al met regenen. Zo niet, kunnen we altijd de bus nog pakken.'

4.

» Eva de Jonghe «

Anna en ik trekken onze jassen aan, stoppen ons opgemaakte haar zorgvuldig in onze capuchons en fietsen naar Aldere toe. Het bos waar we doorheen rijden ruikt lekker fris na die enorme regenbui, en ondanks dat er nu een waterig zonnetje schijnt, hoor ik dat er nog steeds druppels van de bladeren naar beneden vallen.

Drie kwartier later arriveren we bij de discotheek in Aldere. We geven onze jassen af bij de garderobe, fatsoeneren ons haar en gaan naar binnen. Daar kijk ik mijn ogen uit. Felle discolampen schitteren over de groen met rood verlichte brede dansvloer, waar vele leeftijdsgenoten aan het dansen zijn en plezier maken. Naast de dansvloer staan groepjes jongeren met elkaar te kletsen en ook voor de bar hebben zich vele jongeren geschaard, bijna allemaal met een glas bier, wijn of frisdrank in hun handen.

Het thema van de avond is: 'Muziek uit de jaren zeventig en tachtig' en het nummer *You should be dancing* van de Bee Gees schalt uit de speakers. De sfeer is magisch en van opwinding voel ik mijn hart sneller kloppen.

'Anna!' klinkt er ineens boven de harde muziek uit. Ik kijk in de richting van het geluid en zie de vriendinnen van Anna staan. De blondharige Laura, de roodbruinharige Mandy met haar kenmerkende krullen en sproeten, en de uit Mexico afkomstige Isabelle. Ze zwaaien enthousiast naar ons.

Anna zwaait terug, neemt me bij de arm en loopt op hen af.

Onmiddellijk voel ik me verlegen worden onder de nieuwsgierige en ongegeneerde blikken van Laura, Mandy en Isabel. Ze scannen me van top tot teen en ik weet even niet hoe te reageren. Totdat een van hen mij herkent.

'Jemig, Eva, ben jij dat echt?' roept Laura vol verbazing. 'Wat zie jij er schitterend uit, zeg.'

'Nou, inderdaad,' roepen Isabelle en Mandy in koor en ze overladen mij ook met allerlei complimenten.

'Ik heb nooit geweten dat je haar zó prachtig is,' gaat Laura verder. 'Zo moet je het vaker dragen. Draai je eens om, zodat we je ook van achteren kunnen bekijken.'

Doordat ik het niet gewend ben om complimenten over mijn uiterlijk te krijgen, aarzel ik, omdat ik niet goed weet wat ik met het verzoek van Laura aan moet. Ten slotte spreid ik mijn armen en ik draai me langzaam om.

Net op dat moment lopen er twee jongens langs en ik kijk pal in de diepdonkerbruine ogen van een van hen. De jongen met zijn ietwat lang gekrulde ravenzwarte haren is mij, net als de vriendinnen van Anna, openlijk en ongegeneerd aan het bewonderen. Mijn adem stukt even in mijn keel en ik draai me snel terug naar Anna en haar vriendinnen. Ze lijken niets opgemerkt te hebben, ze praten nog steeds vol lof over mijn nieuwe uiterlijk.

‘Hé, zullen we gaan dansen?’ stelt Anna voor, als het nummer *Thriller* van Michael Jackson gedraaid wordt.

Iedereen stemt toe en met zijn vijven begeven we ons naar de dansvloer. Hoewel de dansvloer groot en breed is, is het er zo druk dat we zowat tegen elkaar aangeplakt staan met dansen. Vele jongeren dansen allemaal dezelfde typische zombiedans uit *Thriller*, waardoor een groot deel van de dansvloer in beslag wordt genomen. Twee jongens trekken bijzonder veel aandacht. Het zijn de jongens die eerder langs mij zijn gelopen. Ze dragen allebei een soortgelijke spijkerbroek met een wit overhemd, waarvan de mouwen zijn opgerold. Iedereen maakt ruimte voor hen vrij en moedigt hen aan, want die jongens kunnen wel erg goed dansen. Hun bewegingen zijn natuurlijk en soepel, te vergelijken met die van Michael Jackson.

Ik kan mijn ogen niet van hen afhouden. Ook Anna houdt haar blik op hen gericht. In tegenstelling tot de jongen met de ietwat lange zwarte haren, heeft de andere jongen juist kort nonchalant blond haar. Hij is iets langer dan de zwartharige jongen en ook iets slanker.

Op een gegeven moment voel ik de blik van de zwartharige jongen op mij rusten. Mijn hart maakt een sprongetje, mijn wangen kleuren en ik weet niet hoe snel ik de andere kant op moet kijken. Wanneer ik een paar tellen later weer zijn kant opkijk, gewoon, omdat ik dat om onverklaarbare redenen niet kan laten, heeft hij nog steeds zijn blik op mij gericht. Hij lacht me zelfs toe. Dat wordt mij teveel en ik draai me gauw weer om.

‘Zullen we wat te drinken gaan halen?’ vraag ik aan Anna en haar vriendinnen. Niet dat ik nu echt dorst heb, maar ik wil zo snel mogelijk van de dansvloer af.

Nadat Laura, Isabelle en Mandy hebben gezegd liever te blijven dansen, wurmen Anna en ik ons al duwend door de menigte naar de bar toe. Twee jongens staan net op van hun krukken en wij nemen hun plaats in. We bestellen allebei een cola.

‘Zag je hoe die jongen met dat blonde haar danste?’ zegt Anna met verwondering in haar stem.

‘Ja,’ antwoord ik, terwijl ik in gedachten verzink, ‘en hij is net zo goed als die jongen met dat zwarte haar.’

Alsof we het over de duvel hebben, nog geen vijf tellen later staan de jon-

gens ineens naast ons aan de bar. De blonde jongen bestelt twee biertjes, geeft er één aan zijn vriend en wendt zich daarna tot ons allebei.

Anna draait zich om en kijkt hem zeer uitdagend aan. De jongen raakt daardoor zichtbaar in de war.

5.

» Anna van de Meren «

Inwendig schiet ik in de lach. Ik heb de blonde jongen maar mooi overdonderd met mijn uitdagende blik. Dat effect bereik ik vaker bij jongens. Het is een soort spel van mij, hopend mijn gelijke te vinden. In de meeste gevallen weten de jongens dan niets meer te zeggen en druipen af, maar de blonde jongen weet er op het laatst toch nog een ‘Jullie komen vast niet uit Aldere’ uit te kramen.

‘Wat zei je?’ vraag ik en ik hou gekscherend een hand voor mijn oor. ‘Ik versta je niet. De muziek staat zo hard.’

‘Ja, gooi het daar maar op,’ grinnikt de jongen. ‘Eén nul voor jou, ik was totaal niet origineel met mijn zin. Maarre... heb ik gelijk?’

‘Is het zo duidelijk aan ons te zien dan dat wij niet uit Aldere komen?’

‘Nou, nee,’ zegt de jongen, terwijl hij zich achter zijn oor krabt. ‘Wij hebben jullie alleen nooit eerder gezien hier.’

‘Dat klopt. Het is de eerste keer dat we hier zijn; en we komen inderdaad niet uit Aldere, maar uit Berenwoude en uit Egelanderveen.’

‘Zo, dat is bepaald niet om de hoek.’

‘Tja, de discotheek in Berenwoude is maar klein,’ leg ik uit, ‘meer iets voor vijftien- en zestienjarigen. Op een gegeven moment verlangde ik wel naar iets anders. Bovendien wilden we vanavond een speciale plek om uit te gaan. We vieren de achttiende verjaardag van mijn vriendin hier.’

De blik van de blonde jongen verschuift zich naar Eva. ‘Dus jij bent jarig vandaag. Nou, schone dame, mag ik je dan van harte feliciteren?’ Hij pakt haar hand en plant er sierlijk een kus op.

Eva wordt rood tot achter haar oren. Ze mompelt een dank je wel, trekt haar hand terug en wendt snel haar gezicht af.

‘Let maar niet op hem, hoor,’ zegt de jongen met het zwarte haar tegen haar. ‘Mijn vriend is een onverbeterlijke Don Juan.’ Ondertussen doet hij meerdere pogingen om haar blik op te vangen, maar Eva blijft hardnekkig de andere kant opkijken.

‘Romeo,’ lacht de blonde jongen en hij geeft zijn vriend een por. ‘Je mag wel zeggen dat ik een Don Juan ben, jij kunt er ook wat van.’

De zwartharige jongen kijkt even verstoord op en lacht daarna met hem mee.

‘Nou, zo te horen mogen wij wel oppassen voor jullie,’ zeg ik op quasi bange toon.

‘Voor ons?’ vraagt de blonde jongen en hij trekt een onschuldig gezicht. ‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Wou je beweren van niet dan?’ vraag ik, terwijl ik mijn handen in mijn zij plant. ‘Overtuig me dan maar van het tegendeel.’

Met zijn lichtbruine ogen dichtgeknepen tot spleetjes, neemt de blonde jongen mij onderzoekend in zich op.

‘Weet je, ik mag jou wel, en ik wil mij graag aan jou voorstellen. Ik ben Richard Roodestein.’

‘Zo, jij hebt een dure naam,’ zeg ik, de draak met hem stekend. ‘Straks moet ik nog Mister Richard tegen je zeggen.’

‘Alsjeblieft niet, zeg,’ zegt Richard grinnikend. ‘Ik kom uit een doodnormaal gezin.’

‘Pfff, gelukkig dan maar,’ zeg ik overdreven van opluchting. Daarna wend ik mij tot de zwartharige jongen. ‘En jij? Heb jij net zo’n dure achternaam als jouw vriend?’

‘O, nee, zeker niet,’ lacht hij. ‘Mijn naam is Danny Suárez. Ik ben een oer-Hollandse jongen, maar met een Spaanse vader. Hij is overigens geen familie van de beroemde voetballer uit Barcelona. Ik vertel het er maar bij, voor je ook commentaar op mijn achternaam hebt.’

‘Ik zou niet durven,’ zeg ik met een grijns, ‘maar vergeleken met jullie hebben wij hele gewone achternamen. Ik ben Anna van de Meren en mijn vriendin hier heet Eva de Jonghe.’

‘Nou, Eva en Anna, leuk kennis met jullie te maken,’ zegt Richard statig, en rollend met zijn arm maakt hij een sierlijke buiging.

Eva en ik kijken elkaar aan en schieten in de lach. Richard speelt zijn rol als deftig persoon wel heel erg goed.

‘Jullie hadden trouwens veel bekijks op de dansvloer,’ zeg ik.

Richard haalt zijn schouders op. ‘We dansten alleen maar. Niets bijzonders. Maar nu we het toch over het dansen hebben, wil je misschien?’ Hij zet zijn inmiddels lege glas op de bar en steekt zijn arm naar mij uit.

Ik trek een bedenkelijk gezicht. ‘Mmmm, dansen. Weet je dat wel zeker? Misschien ben ik wel een hork in het dansen.’

‘Daar kunnen we maar op één manier achter komen,’ lacht Richard en hij steekt opnieuw zijn arm naar mij uit. ‘Kom je?’

Ondeugend spring ik van mijn kruk en haak mijn arm in de zijne. Terwijl Richard mij meeneemt naar de dansvloer, zeg ik: ‘Jij gaat er eeuwig spijt van krijgen mij ten dans gevraagd te hebben, jongen.’

» Danny Suárez «

Nonchalant ga ik naast Eva op de vrijgekomen kruk zitten en leun losjes tegen de bar aan. 'Zo, nu kunnen wij ook eens praten samen. Mijn vriend is altijd zo nadrukkelijk aanwezig.'

Eva draait haar gezicht naar me toe en glimlacht. 'Anna is net zo.'

'O ja? Nou, dan hebben ze elkaar goed gevonden. Maar laten we het liever over jou hebben, Eva. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder gezien heb?'

Eva haalt haar schouders op. 'Het is mijn allereerste avondje uit.'

'Wat?' Ietwat ongelovig ga ik rechtop zitten. 'Je bent nooit eerder uit geweest?'

'Ik heb nou eenmaal strenggelovige ouders.'

'Ah, ik begrijp het.'

'Nee, je hebt geen idee,' zegt Eva en ze kijkt van me weg.

'Ik heb inderdaad geen idee,' zeg ik, de pijn in haar ogen gezien hebbend, 'maar ik heb twee vrienden in Egelanderveen wonen. Zij zijn ook strenggelovig opgevoed.'

Als door een angel gestoken draait Eva zich weer naar me toe. 'Jij hebt vrienden in Egelanderveen wonen? Zég alsjeblieft dat ze vanavond niet hier zijn.'

Niet-begrijpend leg ik mijn hand op haar arm. 'Waar ben je bang voor, lieverd?'

'Mijn ouders. Zij weten niet beter dan dat ik naar de bioscoop ben.'

'Ah, je bent dus een kleine zondaar. En ik maar denken dat je zo'n lief meisje bent. Maar even zonder gekheid... je hebt niets te vrezen van mijn vrienden, Eva. Ze zijn er inderdaad vanavond niet, ten tweede doen ze al een tijdje niets meer met hun geloof. Zij zullen dus wel de laatste zijn om je te verraden bij jouw ouders.'

Pfff, gelukkig dan maar.'

'Mooi dat het je geruststelt. En Eva, ik ben blij dat jij en Anna ervoor gekozen hebben om naar deze discotheek te komen vanavond. Hopelijk ga je het hier net zo leuk vinden als ik, want dan krijg ik je vast vaker te zien.' Terwijl ik dat zeg, kijk ik haar intens aan.

Eva wendt weer snel haar blik van me af en er verschijnt opnieuw een blos op haar wangen. Ondertussen friemelt ze met haar vingers aan de onderzoom van haar blouse.

» Eva de Jonghe

Op het moment dat Glenn Medeiros' love song *Nothings gonna change my love for you* door de speakers klinkt, springt Danny van zijn kruk af. 'Wil je met me dansen, lieve Eva?'

Blij met de onderbreking stap ik van de kruk, pak zijn uitgestoken hand vast en laat me leiden naar de dansvloer. Daar slaat Danny zijn armen innig om mij heen en hij trekt me dicht tegen zich aan. Daardoor voel ik me een beetje opgelaten. Tenslotte heb ik nooit eerder geschuifeld, maar uiteindelijk geef ik mij eraan over. Terwijl ik mijn ogen gesloten hou, voel ik Danny's glad geschoren wang tegen mijn wang, zijn warme hand teder op mijn rug en zijn andere hand zachtjes strelend door de losse plukjes van mijn haar. Het voelt fijn aan en mijn hart gaat steeds sneller slaan.

'Weet je wel dat ik je een heel leuk meisje vind, Eva de Jonghe?' fluistert Danny op een gegeven moment in mijn oor.

Verrast kijk ik naar hem op. Ik raak gelijk in de ban van de mysterieuze blik die in zijn diepdonkerbruine ogen te lezen staat.

'Echt waar,' gaat Danny verder. 'Je viel me meteen op toen je samen met Anna de discotheek binnenkwam en ik ben blij dat ik je nu in mijn armen heb.' Hij glimlacht en hij buigt zijn hoofd langzaam naar beneden.

Mijn hart slaat een slag over. O jee, hij gaat me vast kussen.

Op hetzelfde moment is het liedje van Glenn Medeiros afgelopen en de betovering wordt verbroken. Danny houdt zich in en laat me los. En ik? Ik blaas zachtjes een zucht van opluchting.

Het volgende moment wordt er een snel disconummer gedraaid. Danny grijpt mijn handen beet en leidt me swingend over de dansvloer. Daarbij kijkt hij mij continu intens in de ogen.

Het verbaast me dat zo'n knappe jongen mij leuk vindt en ik val als een blok voor hem. De hele verdere avond gaan Danny en ik volledig op elkaar in tijdens het dansen, terwijl er afwisselend snelle disconummers als langzame schuifelplaatjes gedraaid worden. De buitenwereld bestaat voor ons niet meer.

» Verteller «

Aan de rand van de dansvloer staat een roodharig meisje met haar armen stijf over elkaar heen geslagen. Met koortsachtige fonkelende ogen kijkt ze naar het verliefde stel; haar gezicht is verwrongen van jaloezie. Niemand heeft het in de gaten en al zeker de twee tortelduifjes niet.

6.

» Richard Roodestein «

‘Zouden jullie het leuk vinden om nog even met ons mee te gaan naar onze flat?’ vraag ik, wanneer Anna en Eva op het punt staan om naar huis te gaan. Ik heb zo’n top avond gehad met Anna dat ik nog geen afscheid van haar wil nemen. Daar sta ik zelf van te kijken. Normaal gesproken verveel ik me snel met meisjes. Misschien, omdat ze voor mij in de rij staan en ik ze voor het uitkiezen heb, zonder dat ik daar moeite voor hoeft te doen. Maar Anna intrigeert me, omdat ze zich niet zomaar gewonnen geeft. Bovendien vind ik haar verfrissend met haar ongegeneerde en uitdagende blik. Dat maakt dat ik haar beter wil leren kennen. ‘Zeg alsjeblieft ja,’ zeg ik dan ook. ‘Wij wonen hier niet ver vandaan.’

‘We gaan even overleggen,’ zegt Anna. Ze haakt haar arm in die van haar vriendin en neemt haar mee naar de toiletten.

» Danny Suárez «

Peinzend kijk ik de meisjes na, of liever gezegd, ik kijk Eva na, er nog niet over uit of ik de liefde weer toe durf te laten in mijn leven. Ik was er in ieder geval niet naar op zoek geweest. Ik had de meisjes afgezworen, nadat ik twee jaar geleden een zeer slechte ervaring met een meisje had gehad. Natuurlijk ga ik nog wel met ze om, maar een relatie? Nee, die wil ik voorlopig niet. Ik geniet liever van mijn vrijheid.

Maar ja, ik kan dat nu wel zeggen, als Cupido eenmaal zijn pijlen gericht heeft, kom je er niet meer onderuit. Ze was me onmiddellijk opgevallen, toen ze samen met Anna de discotheek binnenstapte, en nadat ik in haar groenblauwe ogen had gekeken was ik verkocht en kreeg ik haar niet meer uit mijn gedachten. Ik had me ertegen verzet, hoe mooi en bijzonder ze ook is. Ik wil niet weer mijn hoofd stoten. Daarom had ik afleiding gezocht en gehoopt dat in het dansen te vinden. Richard en ik zijn nou eenmaal fanatieke dansers.

Richard is al vanaf de peutertijd mijn beste vriend. Geboren en opgegroeid in het stadje Aldere hebben we samen elke stap van ons leven gezet. Van de basisschool tot aan de middelbare school, altijd waren we elkaars steun en toeverlaat. Nu, op ons negentiende jaar, werken we als boekhouder op hetzelfde accountantskantoor, met ieder onze eigen klantenkring. We verdienen goed en na flink gespaard te hebben, hebben we een paar maanden geleden